

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Lærere

Citation: Kierkegaard, Søren: "Lærere", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter*, Bd. 28, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b161-txt-shoot-idd2ab0b53-59f4-4a5d-946d-ffc4faf7d21.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · udateret 15. dec. [1841] · til F.C. Sibbern

Kjære Hr Professor!

d. 15 Dec.

Gjennem min Neveu Henrich Lund modtog jeg idag en Hilsen fra Dem, der udtrykkelig af Dem var ham paalagt. Denne Hilsen er mig saa kjær, at det ingenlunde kunde falde mig ind gennem samme Medium at sende en Hilsen tilbage; tvertimod den er for mig den poetisk[e] Opfordring (poscimur) til maaskee paa en temmelig vidtløftig Maade at svare igjen.

At De vilde vedligeholde en Deel af den Interesse, hvormed De især siden Poul Møllers Død altid har hædret mig ogsaa nu, da jeg ikke hver Dag personligt kan forvisse mig derom, derom har jeg aldrig tvivlet. Naar jeg derfor hidtil ikke har modtaget nogen som helst Hilsen fra Dem, har jeg let forklaret mig det deraf, at Tilfældet ikke har bragt Dem i Berøring med Nogen, De vidste skrev til mig.

I Berlin er jeg altsaa og hører Forelæsninger. Jeg hører Marheineke, Werder og Schelling. Steffens har jeg hørt nogle Gange, jeg har ogsaa betalt mit Honorar for at høre ham, men besynderligt nok, han vil slet ikke tiltale mig. Og jeg, som med en saa uhyre Enthusiasme har læst meget af det, han har skrevet, fE for blot at nævne eet: Karrikaturen des Heiligsten, jeg som ret havde glædet mig til at høre ham, til at forvisse mig om, at han, som det i Almdl. hedder om ham, er mageløs i Monologen – jeg er aldeles bleven skuffen. Hans Foredrag forekommer mig saa usikkert og hæsiterende, at man bliver tvivlsom om hvad Fremskridt man gjør; og naar det Geniales Blink forklarer ham, da savner jeg den kunstneriske Bevidsthed, den oratoriske Overlegenhed, som jeg saa ofte har beundret i hans Skrifter. Han læser over Anthropologie; men det er væsentlig det Samme, som der indeholdes i hans trykte Bog. Jeg foretrækker derfor at læse ham. Hans Anthropologie bliver nu altid temmelig besværlig Lecture for Een der ikke er bevandret i Naturvidenskaberne. Det har forøvrigt ret smertet mig i denne Henseende at see mig skuffet. Jeg har derfor hell ei besøgt ham. Jeg lever overhovedet saa isoleret som muligt, og samler mig mere og mere i mig selv.

Werder er en Virtuøs mere kan man ikke sige om ham. Jeg har en Mistanke om, at han maa være en Jøde; thi døbte Jøder udmærke sig altid ved Virtuositæt, og spille jo i alle Retninger Rolle i vor Tid. Han kan som en Jongleur lege og spille med de abstrakteste Categorier, og aldrig saa meget som en Fortællelse, uagtet han taler saa hurtigt som en Hest kan løbe. Han er en Skolastiker i gl. Forstand, der i Hegel ligesom hine i Thomas Aquino har fundet ikke blot summa, og summa summæ, men summa summorum. I denne Henseende er han mig næsten et psykologisk Phænomen. Hans Liv, hans Tænken, Omverdenens Mangfoldighed synes næsten blot at faae Betydning for ham, ved at henføres til Hegels Logik. Det er imidlertid altid saare gavnligt for et Universitets studerende Ungdom, at der er en saadan Mand.

Schelling læser for et udsøgt, talrigt og dog tillige undique conflatum auditorium. I de første Timer var det næsten forbunden med Livsfare at høre ham. Jeg har i mit Liv aldrig været i en mig saa ubehagelig Trængsel – dog hvad gjør man ikke for at høre Schelling. Hans Hovedpunkt bliver bestandig, at der er to Philosophier, en positiv og en negativ. Den negative er givet, dog ikke af Hegel, thi Hegel er hverken negativ ell. positiv, men en forfinet Spinozisme. Den positive skal nu komme. For Fremtiden bliver det altsaa ikke blot Juristerne, der blive doctores juris utriusque, jeg tør smigre mig ved uden at indlevere en ny Afhandling, at blive magister philosophiæ utriusque.

Jo mere jeg lever her i Berlin, jo mere sander jeg Rigtigheden af det Raad De baade af Omsorg for mig og min Afhandling atter og atter har givet mig, at oversætte den paa Tydsk. Nu jeg faaer at see. Skeer det, saa kan jeg med Sandhed sige, at De har været Skyld deri, kommer der noget Godt ud deraf, saa vil det være mig en Glæde at tænke paa at jeg her atter har en Anledning til at takke Dem.

Berlin er vel det eneste Sted i Tydskland, hvor det lønner sig i videnskabelig Henseende at reise hen. Jeg haaber derfor ret at have Gavn af dette Semester. Opholdet her hjælper mig til at concentrere og begrænde mig. – Forøvrigt befinder jeg mig Gud skee Lov ret vel. Fra Fødelandet hører jeg ikke Meget. De Danske her have vel Aviserne, men jeg læser dem ikke, det har jeg ikke Tid til, men vel Tid og god Tid til at tænke paa en Mand, der, som De kjære Hr. Professor, altid ved Deres Adfærd mod mig, har forpligtet mig og berettiget mig til at kalde mig

Deres hengivne
S. Kierkegaard.
An

dem Hr Prof:Dr:Sibbern
Ritter des D.O., und D.M.

Copenhagen
fr.

Fra SK · udateret [1846] · til F.C. Sibbern

Deres Magnificence!

Nær havde jeg glemt det, og kan nu ærgre mig over, at jeg ikke huskede det, da jeg for nogle Dage siden sendte Dem den af mig udgivne Bog; det havde glædet mig at skrive denne Titulatur, og det fornøier mig at betænke, at min Overtagen af de pseudonyme Skrifter ved en afsluttende Efterskrift netop effectueredes det Aar, da (ja saaledes sagde jo Romerne – det Aar da Cicero var Consul) Sibbern var Rector.

Dog til Sagen; thi jeg har virkelig en Sag. Der er en ældre Mand ved Navn Blicher som søger den ledige Pedelpost. Dette er Sagen; min Bøn er det nu, at De, hvis det lader sig gjøre, vil interessere Dem ret levende for ham. Dersom jeg ikke husker meget fejl, var det netop Deres Indflydelse, der forrige Gang gjorde Udslaget i Faveur af den nu værende Valdemar Müller. Lad nu Touren komme til Blicher, den endnu kraftfulde men dog ældre og paa saa mange Maader i Livet fortrykte Mand; lad den Omstændighed, at jeg, som ellers aldrig indlader mig paa at anbefale, her gjør Undtagelsen, bidrage om muligt til at fæste Deres Opmærksomhed paa ham.

Deres
hengivne
S. Kierkegaard.
Til

Hans Magnificence
Hr Etatsraad Sibbern.